

Dönmeni Beklerken

— ozgur-havuz · 16 Mart 2010

Tüm yaşam hücrelerim gözlerini kapatıyor bir bir.

Gökyüzü kararıyor, sensizlik dolu bir gece, ellerini uzatıyor sessiz kalmış benliğime.

Bile bile insan içini acıtacak bir gerçeğin ortasına atar mı kendisini?

İşte ben bunu yaptım,

Yani beni hiç tatmadığım acıların kucağında uyutacağını bilerek seninle aynı rüyada olmayı seçtim. Bu yüzümden gördüğün utanç dolusu gözyaşları, iç kanatan acılarımın bir şahididir.

Ne de olsa sen başka bir kent'in yamaçlarında mutluluğunu ısıtmayı becerebiliyorsun,

Bense acizliğimden hiç ödün vermeden, inatla içimi yakan adını heceleyip duruyorum olduğum yerde.

Ben hiçbir aşk oyunundan mutlu ayrılmadım ki sevgili.

Ya sen, çok mutlu olduğun için mi bu oyunda beni bir başıma bırakıp gitmiştin.

Doğru ya, alıştım nede olsa kirpiklerime sürdüğüm gözyaşlarımla gidişlerine beyaz bir mendille hiç istemeyerek hoşça kal dediğim insanları, yani sevdiklerimi uğurlamaya.

Nereden başlasam sevmeye, kırılan yine ben oluyorum.

Bana gelirken yanında kucak dolusu acılarını da getirmiştin sevgili. Hüzün düşmüş yüreğinin tüm acılarını içime çekip, mutluluğumu gözlerine iliştim ve sonra ev sahibi sen oldun, varlığına inandığım umutlarımın. Sana derinden gitme dediğimde, içim de kopan fırtınalar tüm sevinçlerimi kursağıma dayayıp kus diyordu, damarlarımda taşıdığım inanç dışı aşkını.

İsrarla seni sevmeyi sürdürüyordum içimde ki fırtınaya rağmen, sen bana hiç aldırış etmeden, ayaklarının altında ezdiğin gururumu görmezden gelerek o dar patika yolun seni bir huzura eriştirecek umuduyla tüm kapılarını kapatarak çıktın, aşkına ev sahipliği yapan yüreğimden.

Dönmen bir mucize olurdu çocukluğunu yitirmiş, bilmediği sokaklarda her gece seni arayan, hatta ardına bakmadan o dar patika yolun başında bırakıp gittiğin belki de adını bile hatırlamadığın bana, yani bize. Döneceğin umudunu, çocukluğumun hayallerine benzetiyorum, hani hiç olmayacak hayaller kurar ya çocuklar, işte benim hayallerim, bir gün geri döneceğini söylüyor. Ya da ben öyle istediğim için hep dönmeni bekliyorum.

Kapıların yüzüme kapanacağı korkusu ile hiçbir zaman kabuğumdan çıkamadım gün yüzüne. Siyahi bir yaşamdı benim ki, kim bilir adını bilmediğim kaç kişi daha yakacaktı kanımda yüzdürdüğüm sevinçlerimi.